

Kantelella soitto.

Seuraava aste aurinkokoruumien laatinimessa on n. k. ilmaruumiin organisoinen eli kuten Kalevala sanoo „kantelella teko.“ Tämä ei ole uusi käyttöväline, vaan vesiruumiin „uudestasytyminen“, sen varustaminen uusilla kyvyillä, niin että uusi puoli näkyvät mättömästi maailmasta avautuu ^{ihmisen} ~~se~~ tutkittavaksi.

Heidän onnensa tarttui toisinkin näkyvästi maailman olentoihin.
 Steenpäin. Oaha vanha Väinämöinen

Laski laulellen vesinä,
 Ilon työnsä lainehina.
 Neiet riemittää oienissa
 Katselivat, kuuntelivat:
 „Mi liehee ilo merellä,
 Miki laulu lainehilla,
 Ilo ennistä parempi
 laulu meitä lauteisampi?“
 Matka kulki „maavesiä“, suovesiä ja kos-
 kenvesiä.“ Koskistaikin onnellisesti suorinduttien:

Ite vanha Väinämöinen
 Laska karehtelevi,
 Laska louhien lomitse
 Noita kuohuja kovia,

Petit } Eikä puuta puinen puusi,
Kene tietäjin takellu.

Mutta sitten ilmaantui äkkiä este ja
tie sampolaisilta nousi pystyyn:

Petit } Äsken tuonne tuttuansa
Noille väljille vesille
Punttui puusi joksemasta,
Venonen paksemasta;
Puusi puntturi lujahan,
Vene vieremättömäksi.

Ja kun ~~estetti~~ tutkittiin, oliko kivi vaiho
hako, huomattiin, että vene istuikoon "hauin hartioilla".
Ennenkuin stenemme, täytyy meidänkin nyt tutkia, onko
tämä "hauki" on.

Nimi ~~tuon~~ ^{tuon} onie leemme, suuren suomen
hauin", jonka Almarinen kolmantena ansiotyönään pygdytti
Tuonelan joesta, ja miller odotta^{amme} että tälläkin kohden Ka-
levala kutsuui joken "Tuonelan joksi." "Hauki" ^{ei fyys. systeminen} tarkoitti sil-
loin, ~~jotakin (sydäntä)~~ että Almerisen tuli väkensä guhdestarasti
kapoichinsa, kykyihinsa, vaistochinsa, jotka asuivat sisitajun-
nassa ja samalla fyysillisen ruumiin rakymättömässä cetterijuo-
liskossa. Onkoher sillä nytkin samproethella, sama mehi-
tyy? On, vaike Almerinen ei nyt lähestykään sitä päivä-
junnan guolettä, vaan sisitajunnan, siis ei fyys. lisenä, vaan
rakymättömässä maailmassa. Matka ^{kan} ~~on~~ nyt minundestä aho.
Sampolaisena

265)
päin ruumista kohti eikä päinvastoin niinkuin kosintoret-
keläisenä. Senpätähden saattaa olla viittaamalla siihen, et-
tä hauki on Tuonelan joessa — vaikka se siinä onkin.) vänd?

Nytkin ovat kysymykseksi tavat, kyvyt,
vaistot ja fyysillisen ruumiin näkymätön setterijuolet.
Liikkuen ja toimien vapaasti vesiruumiissaan ihminen
tarttuu kiinni setteriruumiin haukeen: mitä tämä on?
Yksinkertaisesti sitä, että hän ei vielä kykene siirtämään
salaista vesiruumistajuntansa fyysillisiin aivoihensa eli
päivä tajuntaansa. Hänen itseltä toisuuksensa ei vielä ole
~~yhden~~ katkeamattomasti jatkuvainen: päivä tajunnassaan
hän^{on} / Imarinen n:o 1, unijatunnassaan / Imarinen n:o 2. Tämä
Imarinen n:o 2 on paljon kehittyneempi ja kyvykäs lämpö-
kuu n:o 1. Se on ~~ainakin~~ tietoinen päivä tajuisesta — paljon
pienemmistä — Imarisesta, mutta ~~tämä~~ päivä tajuisella
Imarisella on vain katkonaisia muistoja yöllisestä ke-
soisveljestään, ja tämän suuremmat kyvyt ilmenevät
päivä tajunnassa vain tilapäisinä taikatapahtumina, nä-
kyinä, ilmestyksinä, inspiraatioineina j. n. e. Unohduksen
tuonelanveita erottaa yhä ~~tois~~ päivä tajunnan salatajui-
nasta. Kehityksen kulku kuitenkin saati, että unohduk-
sen este joistetaan: tietoisuus on saatettava katkeamatto-
maksi ja yhtämittaiseksi. Vesiruumiin kyvyt, vaistot ja
tavat on saatettava heräämään fyysillisissä aivoissa.

viiva alle

1) Lounrotin ensimmäisessä kirjauksessa mainitaan Pohjola ja Manala ~~se~~ riuunatusten, kth. Kalevalan esityöt, I. Väinämöinen esim. ss. 230-231: poikki Pohjolan joesta, ~~At~~ ^{Manalan} alantehistä, ss. 550-551: noille Pohjolan vesille, Manalan alantehille.

Mitenki tämä käy päinsä?

Väinämöinen kehottaa ensin Lemminkäisen

ti' estellä poistamaan:

Petit { "Vei miehalla veteen,
"Katkaise kala kahaksi!"

Lemminkäinen vetää miehen vyöttänsä ja

Petit { Veti miehalla meryttä,
Alta laian laskettavi,
Itse vierähti veteen,
Kou sin aaltohon kohakhti.

Kun Lemminkäinen näin huonosti omiss.

tui, juuttui Kmarinen asiaan:

Petit { TARTHUI tukkahan urosta,
Nostatti meresti miehen,
Itse tuon sanoiksi virkei:
"Kaikki on mieheksi kyhätty ---"

Matta kun Kmarinen itse vetää miehen

sa laimäytäkseen

Petit { kala, niin
Miehti ~~muuskaksi~~ mureni,
Eipä hauki tiennytäkään.

Väinämöinen ~~of~~ tulee apuun, ja hänen

tulinen ~~hengen~~ mieheensä vie hauitta keizen:

Petit { Siitä ~~to~~ vanha Väinämöinen
Nostatti kaloa tuota,
Veti haukia ve'esta:
Hauki katkesi kahaksi,
Pursto pohjahan putosi,
Pää kivahti haapahasen.

Nyt vene taas lähtee liikkeelle, ja Väinämöinen ohjaa ranteen, jossa hauin jääpala keiteltiin.

ji syödaän murkinaaksi (40: 173-204).

Tällä hieman leikkisellä kuvauksella Kalevala nähtävästi on tahtonut painostaa, miten vaikea tuo fyysillisen aivotajunnan hallu^{sa}otto ja tajuttomuus: räjön poistaminen päivä: ja salatajunnan vä^httä^on. Ei se käy kädenkään teessä: ei ensimmäisen innostuksen hetkenä (Lemminkäinen) eikä ~~soh~~ uljaan itsetunnon (Ilmarinen), vaan aivoastain tyystin harkitulla ja rauhallisella voimapannistuksella. Mitä nimittäin on tehtävä, jotta vesiruumis esteellä voisi vaikuttaa setteri ruumiiseen ja sen kautta aivoihin? On heratettava fyysillisen ruumiin näkymättömässä kahsoispuolensa täyteen toimintaan aivoja vastaava voimaherkus, joka silloin päästä tietoisuuden esteellä läpi; toimiten vain luonnonsuomukaisesti se on kuin pyörre, joka vielee tajunnan ja ikäänkuin lyö sen tainnohseen. ~~Tämän voimaherkuksen elähyttämisen mahdollinen on k. käärmetulen avulla, josta ennen olemme maininneet. Olemme myös ennen puhuneet siitä, että jos käärmetulen herättäisi ~~empimäkkään~~ päivitajunnan puolelta ^{toimitt} on siitä vain tuhoa herättäjälle: psyyhilliset kyvyt alkavat toimii, mutta eivät omistajansa perustoon. Sama on laita, jos se tapahtuu sisästäpäin (kuten tavalliselle mediuimille, vaikka henkijänä silloin usein on vieras olento). Ainoa, joka on oikeutettu ja kyvytäs käärmetulta herättämään, on "herzen miekka":~~

Siti

selvä käsitys suoritetusta tehtävästä, ja lausuvallinen jor-
 mistus. ~~Tuota~~ ^{Näköä} suunnataan aivoja vastaavaan keskukseseen, ~~ja~~
~~salainen~~ "hauen pääpuoli" syödiän, ja salainen tajunta
 avautuu fyysillisiin aivoissa. Nyt on ihminen tilaisuus-
 dessa päivittäin käyttämien vesiruumiensa kykyjä
 ja ominaisuuksia. Se mikä ennen oli tilapäistä ja silloin
 tällöin ilmoille puhkeavaa, se muuttuu nyt pysyväisek-
 si ominaisuudeksi. Jos pyrkijä esim. oli kehittänyt vesi-
 ruumiensa salasta heraitsemiskykyä, tulee hän nyt to-
 della selvä- ja kaukona'koiseksi: hän ei tahtomattaan
 veda näkymätöntä maailmaa luoksensa, niinkuin median-
 mi tai psyykkinen henkilö, vaan liikkuu siinä kuin
 vapaa ja itseänsä hallitseva kansalainen aivaksi. Jos
 hän taas vesiruumiissaan työskennellee entiseen luonteensa
 nojalla on oppenut seurustelemaan näkymättömän maail-
 man korkeampien olentojen (jumalien, enkelien, luonnotta-
 rien, tietäjien) kanssa ja vastaanottanut heiltä innostavia
 vaikutelmia (mikä fyysillisesti on näkynyt esim. hänen tait-
 teellisesti luovassa toiminnassaan ja yleensä n. k. nerok-
 kudessa), on hän nyt tilaisuudessa aivan kuin vaeltat-
 sman yrttamättäisessä inspiraationitilassa — hän aini saa
 tuntea itsensä kuninkaksi ihmisten kesken...

Mutta vielä on vain puolet työstä suori-
 tettu. Vielä on vesiruumis muutettava ilmaruumiksi.

269
Kalevala kertookin, kuinka Väinämöinen katselee ateria-
ta jääneitä kalanluuta kalliolla ja tuumiskelee, mitä
mistähinkin voisi tehdä,

Petit } " Noista hau'in hampahista,
Sevästä leukaluusta,
Jos oisi sepon pajassa,
Luona taitavan takojan,
Miehen mahtivan käsissä? "

Kun Ilmarinen arvee, ettei tyhjiästä
mitään tule, vastaa Väinämöinen, että niistä tulee
vaikka kalanluinen kanteloinen, ja ryhtyy itse heti
työhön:

Petit } Laiti soiton hau'inhuisen,
Suoritti ilon ikuisen.
Kust' on koppa kanteletta?
Hau'in suuren leukaluusta.
Kust' on naulat kanteletta?
Ne on hau'in hampahista.
Kusta kielet kanteletta?
Hiveksistä Hien. reunan.

Ja sitten seuraava ohana esitys kanteleen
soitosta. Ensin mutta konetta koettavat käsitellä muut, saa-
mutta kuitenkin aikaan oikeata soittoa. Vihdoin Väinä-
möinen ottaa kanteleen polvillensa ja hurmaa soitollaan
koko elävän luonnon (40: 241-342, ^{44 ja} 44).

~~Mitä tämä kuvaa vihityn myönteellisen
psykologian kehityksestä? Sungen sinusta ja mustakallista
katsos sinun 27.0 takapuolta~~

Toiselle sisälle

44:nnen runon toisinnossa kanteleen kopra tehdään ~~ihkerästä koirusta~~ ~~koivusta kupa~~, visaperästä, joka Väinämöiselle oli ~~sub~~ surujau ja murheitaan valittanut. Naulat kanteleeseen Väinämöinen saa seuraavalla tavalla:

Petit

Kasvoi Tammi tanhualla,
Puu pitkä pihan perällä,
Tammessa tasaiset oksat,
Joka oksalla omena,
Omena lla kultapyörä,
Kultapyörällä kakonen.
Kun käki kukahtelevi,
Sanoi viisi viskelevi,
Kulta suusta kumpuavi,
Hopea valahtelevi
Kultaiselle kunnrhalle,
Hopeiselle mäelle;
Sii'tä naulat kantelehen,
Väntimet visaperähän.

itee

Ja vehdoin kun Väinämöinen lähtee kanteleen kielia etsimään, hän näkee ismnen istuvan aholla ja laulelevan iltanuun kulukse, armasta odotellessaan. Häneltä Väinämöinen pyytii tuhau hapsia kieliksi - ja saakin:

Petit

Antoi impi hapsiansa,
Olienoja hiruksiansa,
Antoi kasta viisi, kuusi,
Seki seitsemän hivusta;
Sii't' on kielet kanteleessa,
Ääntimet iki-ilossa.

~~seikka~~ ~~hän~~ ~~tulemista~~ Jumalan - Logoksen - voiman
 ja vaikutuksen itsetietoiseksi välittäjäksi. Jumalan voima,
 jumalallinen elämä ja tapinta täyttää koko aurinkokunnan.
 "Hänessä on elämme, olemme ja liukumme." Ilman Lo-
 goksemme aurinkoenergia ei olisi elämiä maan
 päällä; ilman hänen aurinkoista tapintaansa ei olisi ta-
 pinta kosmosessa. Kun ^{käytelle meidän} ~~hän~~ ^{ei} ~~ihmisessä~~ ^{ei} ~~hän~~
^{ja aivojen välillä} ~~tetaan~~ silloin hän joutuu välittömään yhteyteen Logok-
 sen elämänvoiman kanssa; hän tulee kuin Jumalan po-
 jaksi, jolla on käytettävänä isänsi pääomien. Tämä
 on hänen nousunsa kirkastuksen vuorelle, hänen kreu-
 nauksensa kuolemattomuuden kruunulle.

Kuinka kauniisti Suomen kausan tietäjät
 ovat tätä kohtaa käsitäneet! He ~~on~~ rakastivat katsella
 luopia siltä kannalta, että hän oli työntekijä, taiteili-
 ja, tietäjä. Ja kun he tahtoisivat osottaa ihmisillistä tie-
 täjää hänen kirkastuksessaan ja kunniaassaan, asettivat
 he hänet "ilokivelle, kaulupaalelle, hopeiselle mäelle,
 kultaiselle kunnahalle" (41:5-8) ja antoivat hänen käi-
 teeni kauteleen, ^{postu} ~~min~~ ^{luogan} ~~että~~ ~~hän~~ onnea uhkuna elä-
 miä sävelten aalloilla tunkesi luotujen sydämiin.

Kun vesiruumis muuttuu ilmaruumik-
 si, täyhtyy vihitty "Pyhäällä Henjellä." ~~Hänen kasvun~~

~~1) Pöytäkirja on todentaja, parabolit, joka on...~~ ~~kuin opio...~~

Mielenpainuristi Kalevala tassi kertoo, mil-
lä tavalla vesiruumis muuttetaan ihmismieheksi eli miten kan-
tele saadaan voneeseen. Tämä kantele muodostetaan setteri-
ruumiin jalovimmista ja taiteellisimmista kyvyistä; varsinkin
itkevistä hoivusta tehty kantele kuvaa, kiänkä rauouden
ja rakkauden hienoisimmat voimat tassi otetaan palvelukseensa.
Kantele on ~~siis~~^{siis} on aivoissa ja sen kielet kulkevat sydä-
men läpi. Kaikki mitä ihmisessä on pyhää ja kaunis-
ta, suurta ja syvä, se koostuu nyt yhteen ja muodos-
tetaan ^{iKäin}soittokoneeksi, jolla kaikkia eläviä ja kuol-
leita ~~it~~ lohdutetaan, itähdutetaan, onnellistutetaan.

Ja ken soittajaksi kykenee? Ei kukaan
muu kuin Vainamöinen. Ei ihminen itse, ei vihitty mi-
ni, ei muu kuin se viisauden iki-ihamus, ^{jonka} joka vihityn
jumalhengessä kuuluu.

Tässä onkin Kalevala kuvannut suurta ja
mekanillista seikkaa vihityn mytillispsykologisessa kehityk-
sessä: kuinka hän vihdoinkin hetkeksi saavuttaa ikä-
voimansa ihanteen, kun ^{kerrotaan} totentuu hänen kaivois, jiltä
jiltä kaivuensa olla persoonallisuudessaan yhtä jumalan kaus-
sa.

Kantelella soittaessaan hän tuntee tul-
leensa Jumalan — j.n.e. (vauhd!)

27.)
sa loistavat ja ihmiset huntevat hurmaantuvansa ja hän-
tä palvovansa. Tämä tietenkään ei ole pysyväistä. Se
on "lahji ylhäältä". Se tapahtuu silloin, kun Logos
tahtoo ja tarvitsee. "Tuuli puhalttaa, missä tahtoo,
ja sinä huulet sen huminan, mutta et tiedä, mistä se
tulee ja minne se menee; niin on laita jokaisen, joka
on syntynyt Hengestä." 1) Mutta suurta on olla Herran pal-
velijana ja Jumalan tahdon tähtäjäinä, ikimüistettävään
suurta on olla Logoksen puhetoivona tai Jumalan so-
mena maan päällä, vaikei se tapahtuisi kuin kerran
elämässä. ^{#1743} Eikä sitä kunnia suoda muille kuin sille,
joka on itseensä nää voittanut kuin Ilmarinen Väinän oinen,
kun hän laulupaadelle istui.

Yhtämättä ihmiset, tietä ja teetämät-
tään, tahtoen ja tahtomattaan, vaikuttavat toisiinsa.
Heidän vaikutukseensa on milloin hyvä, milloin paha. Mutta
kuolevasta ja hahtuvaa se on siihen päivään saakka,
jolloin Jumala heidän kauttansa vapauti voi vaikuttaa, jol-
loin kuolema on naamionn heittänyt ja kuolematto-
mat kasvonsa paljastanut.

Toiselle sivulle

Niin kuin Väinämöisen kyynelet sen vaikutukset säilyvät
läpi aikojen "muiksi muuttuneina":

Petit { Helmiäsi heristynehet,
Simpukoiksi siintynehet,
Kuningarten kunnioiksi,
Valtojen iki-iloiksi.

Eikä sitä kunnia j'... (käännä)